

10 ГОДИНИ СПЕЦИАЛНОСТ КОРЕИСТИКА
В СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ
„СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

Редакционна колегия:
Проф. д-рн Александър Федотов
Доц. д-р Светла Къртева-Данчева

10 YEARS OF KOREAN STUDIES
AT SAINT KLIMENT OHRIDSKI
UNIVERSITY OF SOFIA

Edited by
Prof. Dr. Habil. Alexander Fedotoff
Assoc. Prof. Dr. Svetla Karteva-Dancheva

Ех - М
София, 2005

Чудодейното писание за Първзданната повелителка на лазурните облаци и медиаторската роля на каноничните текстове в отношението между религиозната доктрина и религиозната общност

Евелина Вацева

Преди време (пак благодарение на любезната покана на секция Кореистика) имах възможност да споделя някои свои наблюдения върху значението на култа към планината в рамките на далекоизточната традиция. Тогава направих опит да разтълкувам мита за прародителя на корейците Тангун, акцентирайки върху онази трансформация на времето, пространството и действащите лица, която настъпва като резултат от контакта между Сакралното и Профанното в мита⁶⁰. Всъщност точно отношенията между Сакрално и Профанно съставляват ядрото на всяка митология като проект за преобразуване на тоталната човешка ситуация в съответствие с някакъв трансцендентен модел. В известен смисъл предназначението на културата като цяло е тъкмо трансформирането на наличностите, с които човешкото същество разполага, за да досътвори себе си като субект, изживяващ пълноценно своята положеност в света.

Друг мащабен културен феномен, демонстриращ в най-чист вид човешката потребност от задаване на смислови хоризонти, е религията. Всяка религиозна традиция разгръща иманентната способност на човешките същества да моделират себе си и обкръжението си в съответствие с някакъв идеал, приеман за върховна ценност и смисъл. В религията, както и в митовете, такъв идеал е Сакралното и тъкмо то задава посоката, в която профанният човешки свят следва да бъде трансформиран.

Дефинирането на Сакралното като върховна ценност и отстояването му е задача на религиозния дискурс и за нейното изпълнение той задейства механизми от най-различно естество. В тази връзка ключов фактор за жизнеността на религиозната традиция се оказва наличието на каноничните текстове. Те артикулират религиозната доктрина по начин, който позволява на съпричастните

⁶⁰ Вж. Вацева, Е. Раждането на Тангун и култът към планината – опит за конструиране на Свещеното в: Студии по корейстика, кн. 7, С., 2003 г. стр.100-107.

към традицията индивиди и групи да хармонизират своите житейски цели с религиозния идеал. Така, „свещените писания“ функционират като посредник между абстракцията на идеала, постулиран в самите тях и конкретиката на житейското му превъплъщение в опитността на вярващите.

Сходствата в традиционните митологично-религиозни нагласи на страните от така наречения източноазиатски културен ареал (Корея, Япония и Китай) провокират интереса към едно съпоставително разглеждане и на религиозните дискурси, белязали културното развитие на всяка една от тези страни. Основания за подобна съпоставка виждам и в споделената в този културен ареал валидност на колосални по важността си религиозни традиции каквито са например будизмът и култът към предците.

Изхождайки от работата си върху конкретен каноничен текст на не по-малко значимия за Източна Азия даоизъм, ще се опитам да илюстрирам ролята на „свещените текстове“ като медиатор в отношението между религиозната доктрина и традиционната общност, споделяща съответното религиозно кредо.

Даоизмът принципно се съмнява във възможността човек да постигне Истинната същност Дао без наставленията на учител, притежаващ автентичната мъдрост. В този смисъл особено важна е ролята на медиаторите – личности и текстове, чрез които традицията съхранява и предава Учението. В пряка връзка с постулата за свещеността на Учението за Дао⁶¹ е и дефинирането на неговите текстове като единосъщни със „субстанцията на Праначалото“. Учението се излива в тъй наречените „Небесни писания“ и други свещени текстове, които са „неръкотворни“, „вечносъществуващи и неунищожими“. Условие за появата на Свещените писания сред хората е нарушаването на хармонията в света, изчерпал импулса на свещеното си начало, поставено от върховното даоистко божество – Небесния повелител на праначалото. За да усилви внушението за изначалност и всеобхватност на „Учението за Дао“, легендата разказва, че Небесният повелител е същият онзи великан Пангу от древнокитайския мит, който разделил Земята от Небето, а с тялото си породил вселенското многообразие⁶².

⁶¹ Така би могло да се преведе словосъчетанието даодзяо превеждано обикновено като „религиозен даоизъм“ (познат и като даосизъм).

⁶² За китайската космогония виж Юань Кэ, Мифы древнего Китая. 1987, Москва

И така, всеки път в началото на нова космическа епоха, когато Небето и Земята се разделят помежду си, тоест след края на изхабения от профанизиране предишен свят⁶³, Небесният повелител на началото разкрива на избранници езотеричната мъдрост на Дао, а те на свой ред предават Учението на простосмъртните.

Даоистката традиция обединява каноничните си текстове в цялостен корпус с името „Хранилище на Дао“⁶⁴, постулирайки по този начин централното им място в религиозния дискурс. От гледна точка на вярващите, самите канонични текстове са частици от Сакралното и поради тази причина притежават мощта да трансформират елементите на профанната реалност и да я приближават към автентичността на трансцендентния образец.

Пример за медиаторската роля, изпълнявана от каноничните текстове в отношенията между доктрината и нейните последователи е и избраният и преведен от мен текст на Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци – пазителка на страната, закрилница на народа, тази, която низпослава помощта си до всички нуждаещи се и бди над живите същества“⁶⁵. В качеството си на част от даоисткия религиозен канон, ЧПППЛО съдейства за създаването на официалното, ритуализирано отношение към божествата и поставя акцент върху религиозния празник като колективно изживяване на Сакралното.

Текстът на ЧПППЛО е функционално идентичен както с митотовете, задаващи рамките на човешкия свят, така и с религиозните притчи, предлагащи поука, тоест ориентир в границите на вече конституирания космос.

В рамките на религиозната общност ЧПППЛО е възприемано като сакрална история за сакрални събития, които религиозната практика на общността възпроизвежда отново и отново чрез ритуала. Тематизирайки отношението Профанно/Сакрално, ЧПППЛО разгръща мощта на Дао и паралелно с това „обгражда“ и „изгласква“

⁶³ Тук ясно личи сходството с древноиндийската циклична есхатология, възприета по-късно и от будизма, а след това заимствана отчасти и от даоизма.

⁶⁴ Даодзан (Daozang) – корпусът включва както произведенията на философския даоизъм и каноничните текстове на религиозния му вариант, така и текстове, принадлежащи към други философски парадигми, а също и съчинения по астрология, натурфилософия, гадателство и медицина.

⁶⁵ Поместено в свитък № 1063 на изданието на даоисткия канон от 1607 година „Допълнение към хранилището на Дао от епохата Уанли“. Цялостният текст на писанието е в приложението. По-нататък в статията за удобство заглавието му се съкращава до ЧПППЛО.

Профанното както на сюжетно равнище, така и с помощта на чисто формални похвати: текстът е организиран като единство от формулировки с магическа функция (заглавието⁶⁶, молитвените песни в началото и в края, пълното титулуване на богинята) и наративни структури. Експлицитно представеното „нахлуване на Сакралното в света“⁶⁷ се случва всеки път в кризисни моменти, когато общността или отделен неин член изпитат необходимост от препотвърждаване на валидността на конструкта Сакрално: „Ако ... преобразени людеите .....се разкаят за греховете си и насочат сърце и ум към милостивия й лик (т.е. на Първозданната повелителка – бел. Е.В.), то греховете им ще бъдат заличени от Черните книги⁶⁸ и злодеянията им ще бъдат опростени...тези хора и семействата им ще живеят в мир и благополучие, бедите и страданията им ще изчезнат и всичките им планове ще преуспяват, в домовете им ще царят спокойствие и стабилност, а в делата си ще жънат успехи. Техните предци в отвъдното ще могат да се реят свободно“⁶⁹. Сакралното става абсолютен гарант за хармоничност и осмисленост на встъпилото в контакт с него Профанно. Писанието се самозаявява като „чудодейно“ и от тук произтича и магическата му функция: „Почитай Чудодейното Писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци/ и злодеянията ти от три предишни прераждания ще бъдат опростени!.../ върши делата си според Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци/ и неусетно ще накараш божествата и духовете на мъртвите да те почитат.../ носи на пояса си Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци/ и злите сили не ще се осмелят да те нападнат.../ прославяй Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци/ и съкровенията ти желания ще се изпълнят до едно!“

Събитията, описани в текста и протичащи в извънвремето на Сакралното, обосновават причинно-следствените връзки в

⁶⁶ То включва титулуването на богинята и функционира като честване на Сакралното, тоест като механизъм за установяване на връзка с него. Аналогична е ситуацията в култа към Буда-Амидабха (на кит. Amitufofo) – Повелителя на Чистата земя. Според вярващите, самото произнасяне на името му гарантира вечното блаженство на поклонниците му в райските селения.

⁶⁷ Елиаде, Мирча. Сакралното и Профанното. София, 1998 г, стр. 70

⁶⁸ Хъйшу – книгите на божествата в Ада, в които се записват човешките злодеяния.

⁶⁹ „да се реят свободно (сяо яо) – изразът тръгва от древнокитайския даоистки трактат „Джуандзъ“, където обозначава безграничната свобода на постигналния автентичната си същност „истински човек“. Вж. бележката към глава I от превода на трактата, осъществен от В. В. Малявин, Чжуан-цзы: Даоски канони, М., 2002, стр. 328-329.

Тук-и-сега-случващото-се и задават необходимостта от ритуално поведение – тоест от адекватно съотнасяне на профанния човек със сакралната история на общността, гарантираща ѝ отваряне към Трансцендентното, а оттам и жизнеспособност. Образец за такова ритуално поведение задава самото Писание: Събирането на Истинните люде пред трона на Върховния Небесен повелител е по същността си архетип на религиозния празник като комплекс от слово и действие, подчинени на единен ритъм и цел – актуализиране на Сакралното: Така, посланието на Върховния Небесен повелител за „чудодейното преображение на Единното първоначало“, думите на Съвършеносъщния Утара, подтикнали Върховния повелител към разказ за делата на Първозданната повелителка на лазурните облаци и последвалата го възхвала на богинята, оформят наративното ядро на ритуала. Йерархично структурираното пространство („неръкотворният престол на повелителя на Дао“ на върха на „Планината-Изначална свежест“ и подстъпите към него, заемани от свитата му) задава рамката на ритуалното действие, а церемониалното поведение на участниците на фона на „божествена музика“⁷⁰ и „необикновено благоухание“ бележи сетивно-емоционалната обвързаност на присъстващите с протичащата теофания. Статутът на Безсмъртните Истинни Люде – тоест пребиваването във и съществуването чрез единствената истинска реалност Дао, е целта, към която се стреми всеки поклонник. Тази цел се постига частично в рамките на ритуалното четене на Писанието – тоест в осветен момент и на осветено място, чрез което индивидът съпреживява Сакралното⁷¹. Присъствието на Истинните люде в близост до Небесния повелител метафорично представя апогея на онзи тип екзистенциално развитие на личността, който единствен гарантира осмисленост на съществуването. По този начин пространственото измерение на Сакралното – свещеното място – предлага на профанния човек възможност за потапяне в истинската реалност.

⁷⁰ Музиката в религиозните ритуали цели не просто да се потопят вярващите в атмосферата на досег със Отвдното, но и да бъдат затрогнати и призовани всички духове и божества.

⁷¹ Самият процес на „въспълване в Дао“ – тоест интегрирането в религиозната общност, включва и обучение по ритуално четене на каноничните текстове – практика, заимствана от будисткия ритуален комплекс. Приема се, че посредством четенето на каноничните текстове последователят на Дао може да култивира в себе си същността му и да трупа у себе си живата енергия на Небето и Земята. Подобна трансформация у самия човек му позволява да оказва въздействие и върху космоса. Така, при бедствия и катаклизми в природата и обществото се очаква ритуалното изпълнение на „свещените писания“ да окаже благотворен ефект – тоест Сакралното да уравни и хармонизира нестабилния профанен свят.

В подобен контекст фигурата на Първозданната повелителка на лазурните облаци е свързващо звено между двата типа реалност – света на простосмъртните и света на Свърхестественото, маркиран от свещената планина Тайшан. Върху това „посредничество“ акцентира и въпросът за нейния статут, повдигнат от Безсмъртния Съвършеносъщнен Утара: „Бих желал да чуя как тъй човешките съдби в Поднебесната изцяло се отсъждат от Първозданната повелителка на лазурните облаци от Източната планина, а и защо тя заема светия престол на Тайшан! Много бих искал да чуя причината за това!“ Подобно проблематизиране на статуквото е необходим елемент от ритуалното действие – именно чрез него се актуализира случилото се в митичното Праначало. Разказът на Върховния Небесен повелител за сакралните събития всъщност препотвърждава тяхното значение. „Скритата премъдрост за чудодейното преображение на Единното първоначало“ е мерилото, спрямо което се преценява богинята. Ето защо нейната сакралност се разпознава като пряко произтичаща от Истинската реалност Дао. Намесването на Първозданната повелителка на лазурните облаци в човешките дела на свой ред им придава дълбинен смисъл и ги полага в нова, трансцендентална перспектива. Така, разказът за произхода на богинята и нейните дела сменя проблематичността на ситуацията и довежда до утвърждаване на статуквото.

Като еманация на Истинската реалност Дао, Първозданната повелителка на лазурните облаци е пълноценно отражение на двойствената природа на Сакралното. От една страна тя възлъчва неговата блага, съзидателна мощ и величие, пред които индивидът и групата се прекланят със смирено усещане за собствената си сътвореност. От друга страна, тя носи неговата разрушителна стихия, отприщваща у човека мистичен ужас⁷². Благословията и проклятието са двете лица на богинята: „Тя закриля живота и умножава делата му, поддържа безкрайна нишката на потомството!“ срещу „Тя превръща в прах и пепел нечовеколюбивите и несправедливите, разпътните и жестоки люде, всички онези, що не следват истинското Дао!“

Религиозният светоглед разпознава смисъла на човешкото съществуване в избора между Сакралното и Профанното и по един напълно категоричен начин издига до върховна ценност на това

⁷² За емоционално-интуитивното преживяване на Свещеното виж Rudolf Otto: „Das Heilige“, Leopold Klotz Verlag, Gotha 1929.

съществуване неговата съотнесеност с трансцендентната истина Дао. Разгръщайки в профанните пространства на човешкия свят Сакралното в неговата пълнота, каноничните текстове дефинират за религиозната общност нейната крайна цел – сливането със Сакралното, като едновременно с това очертават и пътя за постигането ѝ.

Литература:

- Елиаде, 1998: Елиаде, М. Сакралното и Профанното. С., 1998.
Кайоа, 2001: Кайоа, Р. Човекът и свещеното. С., 2001.
Малявин, 2002: Малявин, В. В. Даосские каноны: Чжуан-цзы. М., 2002.
Юань Кэ, 1987: Юань Кэ, Мифы древнего Китая. М., 1987.
Otto, 1929: Otto R. Das Heilige. Gotha, 1929.
Wanli xudaozang, 1988: Wanli xudaozang, Bixiayuanjun huguo bimin puji baosheng miaojing. Shanghai, 1988.
Luo Weiguo, 2001: Luo Weiguo. Fozang yu Daozang. Shanghai, 2001.

Приложение

Чудодейно писание за първозданната повелителка на Лазурните облаци – пазителка на страната, закрилница на народа, низпославащата помощта си до всички нуждаещи се, блящата над живите същества ⁷³

НАЧАЛНО ПЕСНОПЕНИЕ:

Премилоливата небесна безсмъртна светица,
Постигнала в началото на калпата Върховната истинна същност,
Се преобрази, за да избави [хората] от теглата и горчилките.
Тя възжела спасението на всички в Поднебесната,
Тя следи за злините и добрините [сред хората] и [всекиму заслужено] изпраща

⁷³ Предлага се със съкращения. Предстои публикация на пълния текст на сутрата заедно с обяснителните бележки към превода в рамките на дисертационния труд Култът към Майчичата от Тайшан – конструиране на Сакралното в рамките на китайската фолклорна традиция“

Радост и страдание, нещастие и благодат!
Тя възглавява войската на [Източната] свещена планина
и спасява живеещите в мрак,
Молитвите [към нея] не остават без отклик.
А тези, чиито помисли са чисти и искрени, постигат прозрение
И от все сърце отправят [към нея] молитвите си за благодат и закрила,
Поверяват на нея и на Дао съдбата си и почитат Истинните писания!

Небесният властелин на праначалото предава чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци – пазителка на страната, закрилница на народа, низпославаща помощта си до всички нуждаещи се и бдяща над живите същества:

Товага Небесният властелин на праначалото се спуснал с колесницата си до нефритената платформа върху най-горната сфера от Планината Изначална зеленина, възкачил се на неръкотворния си престол и разяснил на поданиците си – Съвършеносъщните скритата премъдрост за чудодейното преобразование на Единното първоначало.

В този момент Небесният властелин облял със сиянието си десетте хиляди небеса, проехтяла божествена музика, посипали се небесни цветя и необикновено благоухание изпълнило въздуха. Всички духове и божества от трите небесни сфери вкупом се приближили до подножието на трона му, поклонили се и застанали в полукръг пред него. С ръце събрани почтително пред себе си, всички се вслушали в разказа за Дао.

После божествата ..... поднесли като дар цветя и скъпоценности. Сред наредените от двете страни на трона имало един Съвършеносъщен на име Утара, който излязъл напред, коленичил и се обърнал към Небесния властелин с думите: „Не зная с какво от миналото си съм заслужил възможността да бъда тук сега и да служа в подножието на нефритения Ви престол, да имам щастието да чуя върховното Дао – това е огромна благодат [за мен!] За нещата, направлявани от Великата промяна непросветленият аз смятах, че в долните светове за всяко от ражданията и преобразованията на живите същества отговаря отделно божество. Бих желал да чуя как така човешките съдби в Поднебесната изцяло се решават от Първозданната повелителка на лазурните облаци от Източната планина, а и защо тя заема светия престол на Тайшан! Много бих искал да чуя причината за това!“

Небесният властелин рекъл: „Чудесно е, че задаваш такъв въпрос! Върни се на мястото си, а аз ще ти разясня. В началото, след разделянето на Небето от Земята, божествата на Петте върха [още] не [бяха закрепени към отделните] посоки. [И понеже изконно] десетте хиляди неща се раждат напролет, а десетте хиляди промени тръгват от Изток, то Източният връх е този, който вдъхва живота във всичко и направлява Първозданието. В най-дълбоката древност първите люде бяха по природа чистосърдечни и добри, способни на вяроност и на почителност, родили се веднъж, живееха дълголетно, а след смъртта си се възраждаха за нов живот ... и във всяко следващо прераждане се доближаваха все повече до Дао.

В новите времена людетe обърнаха гръб на Дао от древността, лукавост се роди в сърцата им и вече не служат вяроно на владетеля си и не почитат родителите си, не уважават своите наставници и по-възрастните, не държат на братята си, угодничат пред силния, а тъпчат слабия, безогледно се впускат във битки и се ограбват един друг, убиват, плячкосват, развратничат и се отдават на разгул. Оскверняват Трите светила и нямат страх от божествата.

Жените пък дори не подозират съдбата си от предишни животи и в настоящия ги спохожда [зла] участ, а те не съумяват да проумеят причината за това и да се разкаят. Вместо това, те ламтят за богатства и се поддават на гнева си, преследват парите и се гнусят от бедността, упрекват Небето и хулят Земята, пренебрегват свежър и свежърва, карат се със зълвите си, потъпкват съвестта си и не се спират пред никакви злодеяния, покваряват децата си, отдават се на ереси и тайно извършват заклинания, злосторничат по всякакъв начин и безспир си отмъщават една на друга и така влизат в безкрайната верига от отмъщения.

Тогава Изначалната повелителка.....съзря падението на хората и се изпълни с безкрайно състрадание, преобрази се в жена, за да спаси всички живи същества.

.....спусна се върху планината Тайшан и се установи във висшата ѝ сфера. Отново прие изначалната си единосъщност, прозря в отредената за всички живи същества бъдна участ и озари с благодатно сияние всички дълбини, потънали в мрак.

...Божественото ѝ дело е непредвидимо.

Огромната ѝ добродетел е безмерна.

Благодетелта ѝ се разпростира над всички хора в Подне-

бесната и всички те намират верния път и се оставят на волята ѝ.

Нефритеният император ѝ повели да се превърне в небесна безсмъртна фея и да поеме командването на войската от божества, подчинени на Планинската управа. [Оттам] тя наблюдава добрините и злините сред хората и възмездието ѝ не закъснява да се прояви – всеки получава наказание или благодат според делата си.“

Съвършеносъщният паднал ничком в поклон и запитал: „Простите хора са подли и лицемерни, казват едно, а в сърцата им – друго. Защо ни е да следим делата им?“

Небесният властелин заявил: „Изначалната си духовна същност людетe са получили от Небето. Божествата съзират още първите зачатъци на добри и лоши помисли у човек. Макар и потулени, те неизбежно стават явни. Появи ли се в човешкото сърце блага помисъл, тя начаса излиза наяве досущ като черна сянка под ярката слънчева светлина. Людетe не могат да я съзрат, а божествата вече са я видели и онова сред тях, което отговаря за добрините веднага я отбелязва в Книгата за добрите дела. Ако пък в сърцето на човек се зароди зла умисъл, то отзвукът ѝ е досущ ехо в планинска клисура. Макар людетe да не могат да го доловят, божествата вече са го чули и онова сред тях, което се разпорежда със злините, я записва в Книгата за злите дела. Макар сторените добрини и злини да не са едно и също, божествата откликват еднакво бързо и на едните и на другите.“

Небесният повелител пояснил: „Божествените дела нямат звук и цвят, а се проявяват единствено чрез човешките дела, в които е скрит божественият промисъл. Така, ако в обичайния си делник човек е споходен от късмет, то това му е въздаяние за сторена от него добрина. Ако пък го сполети беда, то тя е възмездие за минало злодеяние. Бедата застига някои от хората докато пътуват по суша или по вода – я конете и екипажът ще се обърнат, я корабът им ще потъне. Други пък загиват сред пламъците на пожар или ги завлича наводнение. Някои загиват от оръжието на разбойници или пък ги нападат вълци и тигри, а други умират, ухапани от отровни змии и насекоми. Има и такива, дето като престъпници гният в затвор до края на дните си. Някои попадат във властта на зли демони и черни сили, а други падат покосени от нелечима болест... Има и такива, дето попадат под злощастни звезди или пък загиват от ръката на отровител. Някои пък ги застига внезапна и неведома смърт. Всички тези беди, макар да

изглеждат случайни, до една произтичат от злодеяния, извършени в миналото и довели до такива мъки.

Случва се и люде, вършили добрини, да бъдат сполетени от беда, но такъв човек непременно среща някой да му помогне [и това е така], понеже божествата го закрилят. Не мислете, че онези, които погават Петте изконни взаимоотношения и са потънали в злодеяния, вечно ще се наслаждават на спокойствие и благополучие. Всяка област си има своето Божество на земята, което изпълнява върховните небесни повели. То събира местните божества, Божеството на градските стени и обграждащия ров и всички заедно докладват на Повелителя на планината, а той поднася доклада си на Нефритения император.

Нефритеният император разпорежда на Повелителя на гръмотевиците от Министерството на огъня да провери най-внимателно правдивостта на посланията, а после да ексекутира виновниците. ...Ако някой е намислил да убие родителите си или по-високопоставено от себе си лице, дори и да не успее планът му, в сърцето му Злото вече е покълнало и затова Могъщото божество го ексекутира пред всички за назидание, а после отвеща душата му хун във Фънду и там я подлага на мъчения. Такава душа никога не получава помилване.

Добродетелните и набожни мъже и жени пък след края на дните си не отиват в ада, а се прераждат в Небесния палат. Ако все пак отново се преродят в човешкия свят, то това ще е в Средното царство⁷⁴ в тялото на мъже – умни, богати и влиятелни, които ще се наслаждават на дълголетие.“

Съвършеносъщният попитал: „Добрините и злините се предопределят от предишните животи, а се въздават в следващите прераждания. Как да стане ясно това?“

Небесният властелин рекъл: „Искаш ли да узнаеш какъв е бил предишният живот на някой, то гледай настоящето му прераждане. Желаш ли да разбереш какво ще бъде следващото му прераждане, вгледай се в сегашния му живот. Ако сега се е родил в двореца на владетел, в рода на императрицата или на някоя от императорските наложници или пък в заможно семейство на висш сановник, ако живее в спокойствие и доволство, радва се на добро здраве и не знае що са грижи и неволи, значи в три поредни предишни прераждания е вършил добрини.

⁷⁴ тосст в Китай.

Ако някой в настоящия си живот се е родил сред людетe като слепец и проси по пътищата или пък гнойни рани разяждат снагата му и няма лек за него, ..., а стенанията му проглушават земя и небе, значи в предишен живот не е почитал Небето и Земята и Трите Светила, не е вярвал в Трите драгоценности и е осквернявал Свещените писания. Сегашният му живот е изкупление за това.

На друг някой му липсва носът или пък устните му са окапали от болест, а ръцете и нозете му са разкривени от парализа и хората се гнусят от него и го отбягват – такъв е, понеже в предишен живот е сквернословел срещу Небето, обиждал е родители и свекър и свекърва, възползвал се е от силата и младостта си, за да се гаври с немощните люде. Сегашният му живот е изкупление за това.

Има жени, които не могат да родят или пък помятат или пък умират при раждане и новороденото остава без майка или пък и родилката и детето умират при раждането – такава им е ориса, понеже в предишен живот са махнали насила плода на утробата си или са изоставили децата си и така са навредили на веригата от прераждания. Сегашният им живот е изкупление за това.

Други пък са малоумни и глухонеми ...понеже в предишен живот са били много хитроумни и са заблуждавали простодушните и невежите люде. Сегашният им живот е изкупление за това.

.....Някои се прераждат като жени в презрени и недостойни семейства, нападат ги разбойници и ги ограбват и насилват – тази участ ги сполетява, понеже в предишен живот сами са насилвали и озлочествявали почтените и сегашният им живот е изкупление за това.

Най-различни са въздаянията за стореното, невъзможно е да се изредят всичките, но всички са свързани с предходните дела и присъдата е безпогрешна. Ако човек не осъзнае злодеянията си от предишни прераждания и не се разкае за всичко, за да прекъсне нишката на Злото и да култивира в себе си Доброто, то той ще се прероди в риба, птица или скот и ще понася бой с камшици, ще го колят и от него ще приготвят храна за людетe. В следващото си прераждане ще се окаже дребна гадинка и никога вече не ще се върне в тялото на човешко същество.“

Като чул за тези въздаяния, Съвършеносъщният ударил чело у земята, поклонил се и рекъл: „Хората от долния свят нищичко не знаят за това, те всички са като новородено [в неведението си]! Как биха могли да се култивират и да избегнат тези възмездия? Колено-преклонно Ви умолявам да проявите небесната си милост и безгра-

нична благодат, да се смилите над живите същества и да им откриете пътя към усъвършенстване!“

Небесният властелин рекъл: „Макар да твърди, че наказва злините, Първозданната повелителка на лазурните облаци всъщност спасява хората. За всеки от тях има спасение, стига да съумее сам да тръгне по новия път! А талисманите, молитвите и заклинанията могат да премахнат предишните грехове! Казвам ви:

В началото на Великото Дао нямаше явления нито думи.

Небето и Земята се разделиха и десетте хиляди божества поеха управлението.

Над Тайшан – Великия връх и усмириха Женското начало⁷⁵.

Сред тях беше и Първозданната повелителка наречена Небесна безсмъртна.

С появата си постигна върховната същност на Небесния властелин и обитаваше лазурното небе!

[А после] за да просвети живите същества, тя се показва в милосърдния си облик,

прояви всичките си чудодейни способности и разгърна цялата си мощ и добродетел!

....Тя подкрепя чистосърдечните и помага на почитателните, тя е опора на праведните и добродетелните!

Закриля живота и умножава делата му, поддържа безкрайна нишката на потомството!

....Прогонва болестите и обезсилва отровите, надвива злите духове и уталожва омразата!

....Тя превръща в прах и пепел нечовеколюбивите и несправедливите, разпътните и жестоки люде, всички онези, що не следват истинското Дао!

А оня, що дръзва да светотатства, го отвежда в планината, дето е градът на духовете.

....Ако людето в долния свят отправят молитвите си [към Първозданната повелителка], тя изпълнява всяко тяхно желание!

Премилостивата откликва на всеки и спасява всички люде в Поднебесната!

Небесният властелин рекъл на Съвършеносъщния Утара: „Ако човек с цялото си същество възжелае промяна и се обърне към Истинното Дао, ако смири сърцето и духа си и постигне вътрешен

⁷⁵ Женското начало – тоест Земята като една от двете изходни субстанции за последвалото вселенско многообразие.

покой, то тогава и старите му привычки ще изчезнат. Ако, [така преобразени, людето] .....с цялото си същество се стремят да постигнат добродетелност, като рецитират това писание три или пет или седем пъти или дори сто до хиляда пъти на ден и [така] стават следовници на Първозданната повелителка и оставят съдбата си в нейните ръце, ако паят благовония, разкайват се за греховете си и насочват ум и сърце към милостивия ѝ лик, ако падат ничком в поклони сякаш тя самата е пред тях и отправят безброй молитви за благоволенията ѝ, то греховете им ще бъдат заличени от Черните книги и злодеянията им ще бъдат опростени от Планинската палата. Тези хора и семейства им ще живеят в мир и благополучие, бедите и страданията им ще изчезнат, а всичките им планове ще преуспяват, в домовете им ще цари спокойствие и стабилност, а в делата си ще жънат успехи. Техните предци [в отвъдното] ще могат да се реят свободно.“

Като чу за тази благодат, Съвършеносъщният каза, окрилен от радост: „Сега ми се отдаде възможността да изслушам това послание и съкровено ми желание е да го разпространя сред людето...“

Съвършеносъщният се поклони два пъти и поде във възхвала:

Почитай Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И делата ти от три предишни прераждания ще бъдат опростени!

Рецитирай безспир Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И бедствията и трудностите ще стоят далеч от теб!

Върши делата си според Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И неусетно ще накараш божествата и духовете на мъртвите да те почитат!

Спазвай ритуалното четене на Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И ще опазиш мира и спокойствието на своите близки!

Рецитирай наум Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И трите ти вида сили ще засияят в пълната си аура!

Благоговей пред Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И тогава в изобилие ще са късметът, почитите и дълголетие

за теб!

Носи на пояса си Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И злите сили не ще се осмелят да те нападнат!

Реди на всеослушание Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

Земите ти ще се множат, имотът ти ще процъфтява!

Поднасяй дарове пред Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И никога не ще избухне пожар в дома ти нито разбойници ще те ограбят!

Прославяй Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци

И съкровенията ти желания ще се изпълнят до едно!

....Като предал мъдростта на Чудодейното писание, Небесният властелин се запътил с колесницата си обратно към Чистата столица, а всички небесни създания го изпратили с почести, които е трудно да бъдат описани. Тогава Съвършеносъщният Утара слязъл сред хората да проповядва и да ги преобрази чрез наставленията си.

Тук свършва Чудодейното писание за Първозданната повелителка на лазурните облаци – пазителка на страната, закрилница на народа, която низпослава помощта си до всички нуждаещи се и бди над живите същества, предадено от Небесния властелин на праначалото.

Скъпоценните титли на Небесната фея-вълишебница Първозданната повелителка на лазурните облаци:

На върха на планината Тайшан, във Вътрешния дворец на Източния връх преди време се появила фигура на Нефритената дева. Тя първоначално постигнала светостта на Небесното божество, но после следвайки Деветте вида Ци се явила в (човешки) облик и низпослала състраданието си. Тя е начело на всички божества с премъдростта си – съвършена и сияйна! Тя обхожда десетте посоки и прозира в бъдещето на всички живи същества!

Санът ѝ е: Небесна безсмъртна фея; титлата ѝ е: Тази, която се явява в лазурните облаци; която властва над божествената войска от Планинската палата; която направлява Доброто и Злото сред хората; която, чуе ли зов, откликва начаса; която пази страната и закриля народа; Пресвятата и премилостивата, Преизпълнената с

почтителност и човеколюбие; Небесната нефритена дева; Откликващата начаса; Смиляващата се благодетелка; Закрилницата на живота; Съвършеносъщната; Пазителка на страната; Покровителка на народа; Предобродетелната Първозданна повелителка на лазурните облаци.